

A NAGY SIKERŰ TV-SOROZAT REGÉNYALAPJA!

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

TÖKÉLETES

Nem dicsekvés, ha igaz

fine
selection

S A R A S H E P A R D

S A R A S H E P A R D

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

TÖKÉLETES

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Tartsd magadhoz közel a barátaidat...

JÁRTÁL MÁR ÚGY, HOGY EGY BARÁTOD ELLENED FORDULT? Egyszerűen teljesen megváltozott: korábban azt hitted, ismered, és most valaki egészen más lett belőle? Nem a fiúra gondolk az oviból, aki nyurga lesz, csúf, teli pattanással, vagy a táborban megismert haverra, akivel a karácsonyi szünetben már nincs egymás számára mondanivalótok, de még csak nem is a lányra, aki hirtelen kitör a klikkből, és faölelgető hippy lesz. Nem, én a lélektársadról beszélek. A lányról, akiről mindent tudsz. Aki mindent tud rólad. Egy nap fogja magát, és mindenestül megváltozik.

Nos, ilyesmi megesik. Rosewoodban is megtörtént.

– Vigyázz, Aria, mert így fog megfagyni az arcod.

Spencer Hastings kicsomagolt egy narancsos jégkrémrudat, és a szájába dugta. Arra célzott, hogy a legjobb barátnője, Aria Montgomery éppen részeg kalózra emlékeztető módon hunyorgott, miközben a Sony Handycam fókuszát kereste.

– Olyan vagy, mint az anyám, Spence – nevetett Emily Fields, és megigazgatta a pólóját, amelyre egy úszószemüveges hal képét nyomtatták, és a feliratot: INSTANT SELLŐ – CSAK TEDD VÍZBE! A barátai megtiltották, hogy a bolond úszós pólóit viselje. Alison

DiLaurentis, amikor meglátta, közölte vele, hogy *instant ciki*, és majd a lúzerek közé teszik, nem vízbe.

– Az anyukád is ezt mondja? – Hanna Marin elhajította zöldre színeződött jégkrémpálcikáját. Hanna mindig mindenkinél gyorsabban evett. – *Így fog megfagyni az arcod* – utánozta.

Alison végigmérte Hannát, és gonoszul felnevetett.

– A te anyukádnak inkább arra kellett volna figyelmeztetnie téged, hogy a *valagad* fog így megfagyni.

Hanna elfancsalódó arccal lehúzta rózsaszín-fehér csíkos pólóját (Alitól kérte kölcsön), ami folyton felcsúszott, kivillantva fehér hasát. Alison finoman megérintette Hanna lábszárát a flip-flopjával.

– Csak vicceltem.

Péntek este volt, május, a hetedik osztály vége felé. A legjobb barátnők, Alison, Hanna, Spencer, Aria és Emily mind Spencer családjának kényelmesen berendezett nappalijában ültek a fagyisdobozzal, egy nagy üveg diétás, vaníliás Dr. Pepperrel és a dohányzóasztalra rakott mobiltelefonjaikkal.

Egy hónappal azelőtt Ali egy vadonatúj, kihajtható LG telefonnal jelent meg az iskolában, a többiek pedig még aznap rohantak, hogy ők is vegyenek maguknak egyet. Mind ugyanolyan rózsaszín bőrtokot választottak hozzá, mint Ali, Ariát kivéve, akié rózsaszín moher volt. Maga kötötte.

Aria ide-oda állígtatta az élességet.

– Különb is, az én arcom nem fog így megfagyni. Koncentrálok, hogy jó beállítást találjak. Megörökítem ezt a pillanatot a jövőnek. Amikor majd mind híresek leszünk.

– Nos, azt mind tudjuk, hogy *én* híres leszek. – Alison hátrafesztette a vállát, és oldalra fordította a fejét, hogy kihangsúlyozza hatványakát.

– És miért leszel híres? – kérdezte Spencer kihívón; a hangja alighanem ellenségesebben csengett, mint ahogy szeretne volna.

– Saját műsorom lesz. Mint Paris Hiltonnak, csak én okosabb és aranyosabb is leszek.

Spencer erre felhorkant, Emily azonban elgondolkodón összecsiszította halvány ajkát, Hanna pedig őszinte hittel bólintott. Hiszen *Aliról* volt szó. Ő aztán nem marad sokáig a Pennsylvania állambeli Rosewoodban. Persze Rosewood a legtöbb mérce szerint csodálatos volt, a lakói mintha egy magazin oldalairól sétáltak volna le – de mind tudták, hogy Ali nagyobb dolgokra hivatott.

Másfél éve emelte ki őket a nemlétből, hogy legjobb barátnőivé fogadja őket. Ali mellett felkerültek a Rosewood Day – a magániskola, ahová mindannyian jártak – táplálékláncának csúcsára. Mostanra nagy hatalom összpontosult a kezükben: ők dönthették el, ki a menő, ki nem, ők rendezték a legjobb bulikat, ők szereztek meg a tanulószoba legjobb helyeit, ők indultak a diák-tisztségviselői posztokért, és a szavazatok nagy többségével meg is nyerték őket. Vagyis ez utóbbi csak Spencerre vonatkozott. Néhány zökkenőtől eltekintve – mint amikor véletlenül megvakították Jenna Cavanaugh-t, amire nagyon igyekeztek nem is gondolni – az életük elfogadhatóból tökéletessé változott.

– Mi lenne, ha felvennénk egy beszélgetős műsort? – javasolta Aria. Saját magát a baráti kör hivatalos operatőrének képzelte. Ez is egyike volt a sok mindennek, amit felnőttként csinálni akart: ő szeretett volna lenni a következő Jean-Luc Godard, valami elvont francia rendező. – Ali, te most híres ember vagy. Spencer, te legyél a riporter!

– Én majd leszek a sminkes – jelentkezett Hanna, és beletúrt a táskájába, hogy megkeresse nagy pöttyös nejlonsminktáskáját.

– Én pedig megcsinálom a frizurátokat. – Emily a füle mögé tűrte félhosszú, vörösesszőke haját, és Ali mellé sietett. – Csodálatos a hajad, *chérie* – csicseregte megjátszott francia akcentussal.

Ali kivette a szájából a fagyit.

– A *chérie* nem szeretőt jelent?

Mindenki nevetett, csak Emily sápadt el.

– Nem, az *petite amie*.

Emilyt mostanában érzékenyen érintette, ha Ali a kárára viccelődött. Korábban ez nem volt így.

– Rendben. – Aria felemelte a kamerát, és gondosan szintbe állította. – Kész vagytok?

Spencer a kanapéra vetette magát, és a fejére tett egy, az újévi buliból megmaradt, strasszköves tiarát. Egész este azt babrálta.

– Azt nem veheted fel – csattant fel Ali.

– Miért nem? – Spencer megigazította a csálé fejdísz.

– Csak. Ha valaki itt hercegnő, az *én* vagyok.

– Miért mindig *te* vagy a hercegnő? – motyogta Spencer.

A többiek idegesen megborzongtak.

Spencer és Ali az utóbbi időben nem jöttek ki jól, és senki sem értette, miért.

Ali mobilja bégető hangot adott. Felkapta, kinyitotta, és úgy fordította, hogy a többiek ne lássák.

– Kiváló. – Sebes ujjakkal begépelte a választ.

– Kinek írsz? – kérdezte Emily tojáshéjvékony, gyenge hangon.

– Nem mondhatom meg. Bocs! – Ali fel sem nézett.

– Nem mondhatod meg? – bosszankodott Spencer. – Hogy érted azt, hogy nem mondhatod meg?

Ali felpillantott.

– Bocs, *hercegnő*! Nem kell *mindent* tudnotok. – Azzal összecsukta a telefonját, és letette a bőrknapéra. – Még ne indítsd el a felvételt, Aria! Pisilnem kell.

Kisietett Spencerék nappalijából a folyosóról nyíló fürdő irányába; útközben a szemébe dobta a jégkrémpálcikát.

Miután becsukódott a fürdő ajtaja, Spencer szólalt meg elsőként:

– Néha nem akarjátok egyszerűen *kinyírni*?

A többiek megrezzentek. Ők sosem mondtak rosszat Aliról. Ugyanolyan szentségtörésnek érződött, mint elégetni a Rosewood Day zászlóját az iskolaudvaron, vagy beismerni, hogy Johnny Depp igazából nem is *annyira* cuki, sőt valójában öreg és riasztó.

Persze legbelül kicsit máshogy éreztek. Idén tavasszal Ali valahogy elfoglalt volt. Összebarátkozott a középiskolásokkal, akik az utánpótlás gyeplabdacsapatában játszottak, és sosem hívta Ariát, Emilyt, Spencert vagy Hannát, ha együtt ebédeltek, vagy vásárolgattak a King James plázában.

És titkolózó is lett. Titkos üzenetek, titkos telefonhívások, titkos nevetgélés olyasmiken, amiket nem mondott el nekik. Néha látták a loginnevén, hogy online, de amikor ráírtak, nem válaszolt. Lemeztelelítették Ali előtt a lelküket, olyasmiket is elmondtak neki, amit a többieknek nem, olyasmiket, amiket igazából *mindenki* előtt titokban tartottak volna – és azt várták, hogy ő majd viszonzza. Ali talán nem ígértette meg velük egy éve, azután, hogy Jennával megtörtént az a szörnyűség, hogy mindent elmondanak egymásnak, *egészen* mindent, az idők végezetéig?

A lányok utálták a gondolatot, hogy milyen lesz a nyolcadik osztály, ha a dolgok így mennek tovább.

De attól még nem utálták *Alit*.

Aria az ujjja köré tekerte egy hosszú, sötét hajtincsét, és idegesen nevetett.

– Kinyírni? Talán, mert olyan szép. – Megnyomta a kamera gombját, elindítva a felvételt.

– És mert olyan kicsi a ruhamérete – tette hozzá Hanna.

– Én erre gondoltam. – Spencer Ali telefonjára pillantott, ami két párna közé ékelődött. – Nem akartok belenézni az üzeneteibe?

– Én igen – suttogta Hanna.

Emily felállt a kanapé karfájáról, ahol addig ült.

– Nem is tudom. – Odébb húzódott, mintha már a közelsége is gyanúba keverné.

Spencer felkapta Ali telefonját, és kíváncsian nézte a sötét kijelzőt.

– Ugyan már, nem akarjátok tudni, ki írt neki?

– Valószínűleg csak Katy – suttogta Emily, Ali egyik gyeplabda-csapattársára gondolva. – Jobb lenne, ha letennéd, Spence.

Aria levette a kamerát az állványról, és Spencer mellé lépett.

– Csináljuk!

Mind odahajoltak: Spencer kinyitotta a telefont, és megnyomott egy gombot.

– Le van zárva.

– Tudjátok a jelszavát? – Aria nem állította le a felvételt.

– Próbáld meg a születésnapját – javasolta halkan Hanna. Átvette a telefont, és benyomogatta a számokat. A kijelző nem változott.

– Most mi legyen?

Előbb hallották meg Ali hangját, mint hogy meglátták volna.

– Ti meg mit csináltok?

Spencer a kanapéra ejtette a telefont. Hanna olyan hirtelen lépett hátra, hogy beverte a sípcsontját az asztalba.

Ali haragos arccal rontott be a nappaliba.

- A telefonomat nézegettétek?
- Természetesen nem! – kiáltotta Hanna.
- Igen – ismerte be Emily; leült, aztán újra felállt.

Aria jelentősegteljes pillantást vetett rá, és újra elbújt a kamera mögé.

Ali azonban már nem törődött velük. Spencer nővére, a végzős középiskolás Melissa ekkor robbant be a konyhába a garázs felől. A csuklójáról egy reklámszatyor lógott az Ottóból, a közeli étteremből. Imádni való barátja, Ian mögötte érkezett. Ali kihúzta magát; Spencer lesimította piszkosszőke haját, és megigazította a tiaráját.

- Sziasztok, lányok! – lépett be Ian a nappaliba.
- Szia! – felelte Spencer hangosan. – Hogy vagy, Ian?
- Minden rendben. – Ian rámosolygott. – Jó a koronád.
- Kösz! – Spencer megrebegtette kifestett szempilláit.

Ali a szemét forgatta.

- Csináld egy kicsit feltűnőbbben! – énekelte.

Ianbe azonban nehéz volt nem beleesni. Göndör, szőke haja volt, tökéletesen fehér fogsora, és dermesztően kék szeme. Egyikük sem bírta elfelejteni a legutóbbi focimeccset, amikor a félidő közepén mezt cserélt, és öt csodálatos másodpercig teljes képet kaphattak meztelen mellkasáról.

Csaknem mindenki úgy vélte, hogy Ian tökéletessége kárba ment Melissa mellett, aki teljesen prűd volt, és egészen úgy viselkedett, mint Mrs. Hastings, Spencer anyja.

Ian lehuppan a kanapé szélére, Ali közelébe.

- Szóval, mit csináltok, lányok?
- Á, semmit. – Aria átállította a kamera fókuszát. – Filmezünk.
- Igazi film? – Ian láthatóan jól szórakozott. – Én is benne lehetek?

– Persze – vágta rá Spencer, és leült Ian mellé.

Ian belevigyorgott a kamerába.

– Mi a szerepem?

– Beszélgetős műsort csinálunk – magyarázta Spencer, és Alira nézett, hogy lássa, mit szól hozzá, Ali azonban nem felelt. – Én vagyok a házigazda, te meg Ali vagytok a vendégeim. Először téged akarlak.

Ali gúnyosan felhorkant. Spencer arca olyan rózsaszínre vált, mint a rajta lévő Ralph Lauren blúz. Ian nem reagált a mondatra.

– Rendben. Kérdezz csak!

Spencer kihúzta magát ültében, és úgy tette keresztbe izmos lábait, mint egy igazi műsorvezető. Felvette a Hanna karaokesztjéhez tartozó rózsaszín mikrofont, és az álla alá emelte.

– Üdvözlöm a Spencer Hastings show-ban. Az első kérdésem...

– Kérdezd meg, ki a kedvenc rosewoodi tanára – kiabált be Aria. Ali felfigyelt, a szeme felcsillant.

– Ez a kérdés neked lenne az igazi, Aria. Azt kellene megkérdezned, *össze akar-e jönni* valamelyik tanárával egy üres parkolóban.

Aria állá leesett. Hanna és Emily, akik arrébb álltak, az üveges szekrény mellett, zavartan összenéztek.

– Minden tanárom seggfej – válaszolta Ian lassan; semmit sem értett a helyzetből.

– Ian, segítenél, *légy szíves?* – Melissa a konyhában zörgött valamivel.

– Pillanat! – kiáltott vissza Ian.

– *Ian!* – ismételte Melissa bosszúsan.

– Nekem van egy kérdésem. – Spencer hátravetette hosszú, szőke haját. Imádta, hogy Ian több figyelmet szentel nekik, mint Melissának. – Mi lenne számodra a tökéletes érettségi ajándék?

– *Ian!* – sziszegte Melissa. Spencer a konyha franciaablakán át a nővéreére pillantott. A hűtő lámpája árnyékokat rajzolt Melissa arcára. – Segítségre. Van. Szükségem.

– Ez könnyű kérdés. – Ian nem törődött vele. – Bázisugró-tanfolyamot szeretnék.

– Bázisugró? – szólalt meg Aria. – Az meg mi?

– Ejtőernyős ugrás egy épület tetejéről – magyarázta Ian.

Belekezdett egy történetbe Hunter Queenanról, egy barátjáról, aki már ugrott, a lányok pedig közelebb hajoltak. Aria Ian állkapcsára fókuszált, amely kőből faragottnak tűnt. A szeme egy pillanatra Alira villant; Ali Ian mellett ült, és a távolba révedt. *Unatkozik?* Valószínűleg jobb dolgokat is csinálhatna. Az az üzenet is alighanem a menőbb barátai egyikétől érkezett.

Aria Ali telefonjára sandított, ami közvetlenül a lány keze mellett pihent a kanapé párnáján.

Mit rejteget előlük? Mire készül?

Néha nem akarjátok egyszerűen kinyírni? Spencer kérdése futott át Aria agyán, miközben Ian szövegelt. Tudta, a lelkük mélyén mind ugyanúgy éreznek. Jobb lenne, ha Ali simán... eltűnne, ahelyett hogy túllép rajtuk.

– Szóval Hunter szerint ez volt a legcsodásabb adrenalinlöket, amikor leugrott – jelentette ki Ian. – Mindennél jobb volt. Még a szexnél is.

– *Ian!* – figyelmeztette Melissa.

– Ez hihetetlenül hangzik. – Spencer átnézett Ian másik oldalára, Alira. – Nem igaz?

– Igen. – Ali álmosnak tűnt, mintha transzba esett volna. – Hihetetlenül.

A hét hátralévő része összerosódott. Záróvizsgák, buliszervezés, még több összejövetel, még több feszültség. És akkor, a hetedik osztály utolsó napjának délutánján Ali eltűnt. Így, egyszerűen. Az egyik percben még ott volt, a másikon már nem.

A rendőrség Rosewood minden köve alá benézett a nyomokat keresve. Külön-külön kikérdezték a négy lányt, hogy Ali nem viselkedett-e furcsán, vagy hogy történt-e mostanában valami szokatlan. Mindannyian hosszan gondolkodtak rajta. Az este, amikor eltűnt, furcsa volt – hipnotizálta őket, aztán összekaptak Spencerrel a redőnyökön, Ali pedig kiszaladt a pajtából, és... *soha többé nem jött vissza*. De volt-e több különös alkalom? Eszükbe jutott az az este is, amikor el akarták olvasni Ali üzeneteit, de nem töprengtek rajta sokáig. Miután Ian és Melissa elment, Ali kábasága is elmúlt. Táncversenyt rendeztek, és Hanna karaokefelszerelésével szórakoztak. Senki sem foglalkozott Ali titokzatos telefonüzeneteivel.

A rendőrök ezután azt kérdezték, nem gondolják-e, hogy valaki, aki közel állt Alihoz, talán bántani akarta. Hannának, Ariának és Emilynek ugyanaz jutott eszébe. *Néha nem akarjátok egyszerűen kiírni?* – morogta Spencer. De nem. Hiszen csak viccelt. Vagy nem?

– Senki sem akarta bántani Alit – felelte Emily, kisöpörve az aggodalmat a gondolatai közül.

– Egyáltalán nem – válaszolta Aria is a maga külön kérdésére, és félrepillantott a veranda hintáján mellette ülő nagydarab rendőrrel.

– Nem hinném – mondta Hanna, és közben a halványkék, fonott karkötőt babrálta, amit Ali csinált nekik Jenna balesete után. – Ali nem állt közel túl sok emberhez. Csak hozzánk. És mi mind halálosan szerettük.

Persze, Spencer dühös volt rá. De a lelkük mélyén nem éreztek mind ugyanígy? Ali tökéletes volt – szép, okos, szexi, ellenállhatatlan –, és éppen dobni készült őket. Talán utálták érte. De ettől még egyikük sem akarta, hogy eltűnjön.

Fantasztikus, mi mindent nem lát meg az ember. Még akkor sem, ha pont a szeme előtt van.

1.

Spencer kemény munkája kifizetődik

SPENCER HASTINGSNEK hétfő reggel fél hétkor aludnia kellett volna. Ehelyett a terapeuta zöld-kék várószobájában ült, és kicsit úgy érezte magát, mint aki csapdába esett egy akváriumban. A nővére, Melissa vele szemben ült egy smaragdszín széken. Felpillantott a *Növekvő piacok alapelveiből* – a Pennsylvania Állami Egyetem üzlettudományi szakára járt –, és anyai mosolyt villantott Spencerre.

– Amióta dr. Evanshez járok, annyira *megtisztultam* – dorombolta. Az ő időpontja közvetlenül Spenceré után jött. – Szeretni fogod. Hihetetlen nő.

Persze hogy hihetetlen – gondolta Spencer undokul. Melissa bárkit csodálatosnak vélne, aki egy teljes órán át megszakítás nélkül hallgatja.

– De lehet, hogy előre kicsit erősnek fogod találni, Spence. – Melissa összecsapta a könyvét. – Olyasmiket fog mondani neked saját magadról, amiket nem akarsz hallani.

Spencer fészkelődött ültében.

– Nem vagyok hatéves. El tudom viselni a kritikát.

Melissa halványan felvonta a szemöldökét, egyértelműen jelezve, hogy ő ebben nem annyira biztos. Spencer elrejtőzött a *Philadelphia* magazin mögé, és újra azon kezdett gondolkodni, mit is keres itt. Az anyja, Veronica kért neki időpontot a terapeutánál, *Melissa* terapeutájánál, miután Spencer régi barátja, Alison DiLaurentis holttestét megtalálták, és Toby Cavanaugh öngyilkos lett. Spencer gyanította, hogy a terapeutának azt is ki kellene bognia, hogy miért jött össze Melissa barátjával, Wrennel. Ő azonban jól érezte magát. Tényleg. És a legnagyobb ellenséged terapeutájához menni nem olyan, mint egy csúnya lány plasztikai sebészéhez bejelentkezni? Spencer aggódott, hogy az első agyturkászkezeléséről a rémesen felemás szilikonnellek mentális megfelelőjével jön majd ki.

Ebben a pillanatban kivágódott az iroda ajtaja, és egy alacsony, szőke nő nézett ki. Teknőckeretes szemüveget, fekete blúzt és fekete nadrágot viselt.

– Spencer? – kérdezte. – Dr. Evans vagyok. Gyere be!

Spencer belépett dr. Evans irodájába: világos volt, egyszerűen berendezett, és szerencsére egészen más, mint a váró. Egy fekete bőrkanapé állt benne, és egy szürke bársonnyal behúzott szék; a hatalmas íróasztalon egy telefon, néhány egymásra rakott irattartó, egy krómozott, hajlítható nyakú lámpa és egy olyan lesúlyozott, ivó mada-ras játék, amilyeneket Mr. Craft, a természettudományok tanára úgy szeretett.

Dr. Evans elhelyezkedett a bársonyszékben, és intett Spencernek, hogy üljön a kanapéra.

– Szóval – kezdte, amikor megtalálták a helyüket –, sokat hallottam rólad.

Spencer fintorgott, és a várószoba felé pillantott.

– Melissától, igaz?

– Az anyukádtól. – Dr. Evans kinyitott egy piros jegyzetfüzetet. – Azt mondta, az életed felfordult, különösen mostanában.

Spencer a kanapé végénél álló kis asztalra szegte a tekintetét. Egy tálban cukorkák várakoztak rajta, egy dobozban papír zsebken-dők – *hát persze* – és egy intelligenciafejlesztő játék, amiben a táblá-ba szúrt szöveget kell átugrálni, amíg már csak egy marad. Volt egy ilyen a DiLaurentis család rumliszobájában is: Alival együtt oldották meg, vagyis mindketten zsenik voltak.

– Azt hiszem, megbirkózom vele – motyogta. – Nem akarok öngyilkos lenni, vagy ilyesmi.

– Egy közeli barátod halt meg, és egy szomszédod is. Biztosan nehéz lehet.

Spencer hátraejtette a fejét a kanapéra, és felnézett. A vakolt meny-nyezet göröngyös volt, mintha pattanásos lenne. Valószínűleg tény-leg szüksége volt valakire, akivel beszélhetett – a családjának nem említhette Alit, Tobyt vagy az ijesztő üzeneteket, amelyeket az egy-szerűen A. néven ismert gonosz idegentől kapott. És a régi barátai... mind elkerültek, amióta beismerte, hogy Toby mindvégig tudta, ők vakították meg a mostohatestvérét, Jennát. Ezt a titkot Spencer há-rom hosszú évig őrizte.

Azonban már eltelt három hét Toby öngyilkossága óta, és csak-nem egy hónap azóta, hogy a munkások felfedezték Ali testét. Spen-cer egyre inkább túljutott az egészen – nagyrészt azért, mert A.-nak nyoma veszett. Nem kapott új üzenetet a Foxy, a nagy rosewoodi jó-tékonysági bál óta.

A. hallgatása eleinte idegesítette Spencert – talán vihar előtti csend? –, de ahogy telt az idő, lassan megkönnyebbült. Manikűrözött kör-meit már nem mélyesztette a tenyerébe, és éjszakára újra lekapcsolta

az asztali lámpát. Csillagos ötöst kapott az utolsó matekdolgozatára, és ötöst a Platón *Államáról* írt dolgozatára. A Wrennel való szakítása – vagyis hogy Wren dobta Melissáért, aki viszont őt dobta cserébe – sem fáj már annyira, a családja pedig ismét a mindennapi figyelematlenségbe sülyedt. Még Melissa jelenléte is nagyjából elviselhető volt; hazaköltözött, amíg egy kisebb hadsereg újíttotta fel a philadelphiai házát.

Talán vége a rémálomnak.

Megmozgatta a lábujjait térdig érő, homokszínű kecskebőr csizmájában. Még ha eléggé jól is érzi magát dr. Evans társaságában ahhoz, hogy beszéljen neki A.-ról, semmi értelme sem volna már. Minek hozná fel, ha A. már nincs többé?

– Nehéz, de Alison már évekkel ezelőtt eltűnt. Továbbléptem – felelte végül. Talán dr. Evans rájön, hogy nem fog beszélni, és idő előtt véget vet a foglalkozásnak.

Dr. Evans leírt valamit a jegyzetömbjébe. Spencer azon gondolkodott, hogy mit.

– Azt is hallottam, hogy neked meg a nővérednek nézeteltérések voltak a fiúkkal kapcsolatban.

Spencer felháborodott. El tudta képzelni, Melissa milyen elfogult változatát adta elő a Wren-ügynek: alighanem beleszötte azt is, hogy Spencer tejszínhabot nyalogatott Wren meztelen hasáról Melissa ágyában, miközben Melissa maga tehetetlenül nézte az ablakból.

– Nem volt nagy dolog – motyogta.

Dr. Evans leeresztette a vállát, és ugyanúgy nézett Spencerre, mint az anyja szokott: *Nem versz át.*

– Először a nővéred barátja volt, nem? Aztán a háta mögött találkozzatni kezdte veled?

Spencer összeszorította a fogát.

– Nézze, tudom, hogy helytelen volt, rendben? Nincs szükségem még egy kioktatásra.

Dr. Evans rámeredt.

– Nem foglak kioktatni. Talán... – Az arcára tette egy ujját. – Talán megvolt rá az okod.

Spencer szeme elkerekedett. Jól hallotta? Dr. Evans komolyan felvetette, hogy nem csak és kizárólag ő a hibás? Talán 175 dollár mégsem olyan botrányos óradíj a terápiáért, mindent egybevetve.

– Te meg a testvéred egyáltalán töltötök együtt bármennyi időt? – kérdezte dr. Evans rövid szünet után.

Spencer belenyúlt a cukorkás tálba, és kivett egy Hershey's Kisst. Egyetlen feltekeredő csíkban húzta le róla a csomagolást, a fóliát a tenyerébe lapította, aztán bekapta az édességet.

– Soha. Hacsak nem a szüleinkkel megyünk valahova, de Melissa akkor sem *velem* beszél. Kizárólag a szüleinknek dicsekszik azzal, amit elért, és a háza őrijítően unalmas felújításáról szövegel. – Spencer egyenesen dr. Evansre nézett. – Gondolom, tudja, hogy a szüleim vettek neki egy házat az óvárosban, csak mert lediplomázott.

– Igen. – A pszichológus a magasba nyújtotta a karját; ezüst karökölői lecsúsztak a könyökéig. – Lenyűgöző!

És Spencerre kacintott.

Spencer úgy érezte, mindjárt kiszakad a szíve. A jelek szerint dr. Evanst sem érdekli, hogy a szizál vagy a juta a jobb. *Ez az!*

Még egy darabig beszélgettek; Spencer egyre jobban élvezte. Végül dr. Evans az íróasztal felett lógó Dalí-reprodukció felé intett az elfolyó órákkal, hogy jelezze: lejárt az idejük. Spencer elköszönt, és kinyitotta az ajtót: úgy dörzsölgette a fejét, mintha a terapeuta feltörte volna, hogy belepiszkálhasson az agyába. Ez nem is volt olyan szörnyű, mint gondolta.

Becsukta az ajtót, és megfordult. Meglepetésére Melissa mellett, egy halványzöld karosszékből az anyja ült, és egy *Main Line* stílusmagazint olvasgatott.

– Anyu! – Spencer összevonta a szemöldökét. – Te mit keresel itt?

Veronica Hastings úgy nézett ki, mint aki egyenesen a családi lóistállóból érkezett. Fehér Petit Bateau pólót viselt, feszes farmert és karcos lovaglósizmát. A hajában még egy kis szalma is maradt.

– Híreket hoztam – jelentette be.

Ő is, és Melissa is nagyon komoly arcot vágott. Spencer gyomra kavarni kezdett. Valaki meghalt. Valaki – Ali gyilkosa – újra lecsapott. Talán A. tért vissza. *Kérlek, ne!* – gondolta.

– Mr. McAdam felhívott – folytatta Mrs. Hastings, és felállt. Mr. McAdam volt Spencer emelt szintű közgazdaságtan tanára. – Beszélni akart velem pár esszéről, amit néhány hete írtál. – Közelebb lépett, Chanel No. 5 parfümjének illata facsarta Spencer orrát. – Spence, fel akarja terjeszteni az egyiket az Arany Orchideára.

Spencer hátrált egy lépést.

– Az *Arany Orchideára*?

Az Arany Orchidea a *legnevesebb* esszéíró verseny volt az államban, az Oscar-díj középiskolai dolgozati megfelelője. Ha nyer, a *People* és a *Time* is cikket ír róla, a Yale, a Harvard és a Stanford könyörögni fog, hogy legyen a diákjuk. Spencer úgy követte az Arany Orchidea-győztesek karrierjét, ahogy mások a hírességeket. Az 1998-as győztes azóta egy nagyon híres divatmagazin vezető szerkesztője. Az 1994-es huszonnyolc éves korára bekerült a kongresszusba.

– Úgy van. – Az anyja arcán vakító mosoly terült szét.

– Ó, te jó ég! – Spencert az ájulás környékezte, de nem az izgalomtól, inkább a rémülettől. A beadott esszéket ugyanis nem ő írta.

Hanem Melissa. Spencer kapkodott, hogy be tudja fejezni a feladatot, és A. javasolta, hogy „vegye kölcsön” Melissa régi munkáit. Anyyi minden történt az elmúlt hetekben, hogy egyszerűen kiment a fejéből.

Spencer megrándult. Mr. McAdam, avagy Tunyacsáp, ahogy mindenki nevezte, imádta Melissát, amikor még tanította. Hogy lehet, hogy nem emlékezett az esszéire, különösen, ha *ennyire* jók voltak?

Az anyja megragadta a kezét, és Spencer összeresztette: az anyja keze mindig jéghideg volt.

– Olyan büszkék vagyunk rád, Spence!

Spencer nem bírta uralni a szája körüli izmokat. El kell mondania mindent, mielőtt túl mélyre csúszik.

– Anya, én nem...

Mrs. Hastings azonban nem is felelt rá.

– Már fel is hívtam Jordanát a *Philadelphia Sentinel*nél. Emlékszel Jordanára? Régebben kijárt az istállóhoz lovaglóleckéket venni. Mindegy, el van ragadtatva. Erről a vidékről még soha senkit nem jelöltek! Cikket akar írni rólad!

Spencer pislogott. A *Philadelphia Sentinel*et mindenki olvassa.

– Már meg is szerveztük a beszélgetést és a fotózást – folytatta Mrs. Hastings, és felvette hatalmas, sáfrányszín Tod's táskáját, az ujján csörgetve a kocsikulcsait. – Szerdán, iskola előtt. A stílus tanácsadót ők hozzák. Biztosra veszem, hogy Uri tökéletesre beszárítja a hajad.

Spencer nem mert az anyja szemébe nézni, úgyhogy inkább a várában hagyott újságokat nézte. *New York*erek és *Economist*ok voltak, és egy vaskos mesekönyv, ami egy óriási doboz Lego tetején egyensúlyozott. Nem vallhatja be neki az elloptott esszét. Most nem. És különben sem fogja *megnyerni* az Arany Orchideát. Több száz diákot

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

terjesztenek fel az egész ország legjobb középiskoláiból. Ő valószínűleg az első lépcsőben ki is esik majd.

– Remekül hangzik – dadogta.

Az anyjuk kitipegett az ajtón. Spencer még egy pillanatig állt ott, és a mesekönyv borítójára rajzolt farkast nézte. Kiskorában neki is megvolt ugyanez a könyv. A farkas hálóínget és főként viselt, úgy leste a naiv, szőke Piroskát. Annak idején rémálmai voltak tőle.

Melissa megköszöri a torkát. Spencer felnézett. A nővére őt figyelte.

– Gratulálok, Spence – mondta Melissa egyenletes hangon. – Az Arany Orchidea. Ez nagyon nagy szám.

– Kösz! – bökte ki Spencer.

Melissa arcán valami riasztóan ismerős kifejezés ült.

És akkor rájött: pontosan úgy nézett ki, mint a gonosz farkas.